

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΛΙΒΕΡ

Στο βιβλίο τα ταξίδια του Γκιούλιβερ, ο συγγραφέας Jonathan Swift μας περιγράφει τις περιπέτειες ενός ανθρώπου που είχε πάθος με την θάλασσα και τις περιπέτειες. Επίσης μας δείχνει το πόσο σημαντική είναι η αφοσίωση σε έναν σκοπό και ένα ιδανικό και το πόσο εξίσου σημαντική είναι η αφοσίωσή μας σε αυτά και ο αγώνας μας για να τα κατακτήσουμε. Τέλος μας δείχνει το πόσο πολύ μας επηρεάζει η αφοσίωσή μας σε ιδέες και στη προσπάθεια να τα κατακτήσουμε, τη ζωή μας με έναν τρόπο αναπάντεχο και "αθόρυβο".

Πέρα απ' αυτά όμως το βιβλίο πίσω από τις παιδιάστικες ιστορίες του κρύβει μια σκληρή πολιτική σάτιρα και ένα σαρδόνιο γέλιο κατά της ανθρωπότητας.

Ο ήρωας μας από μικρό παιδί ονειρευόταν να ταξιδέψει στη θάλασσα και να γνωρίσει καινούργιους τόπους. Ο πατέρας του όμως το στέλνει στο κολέγιο Εμανονές του Cambridge και έπειτα να μαθητεύσει χειρουργός κοντά σε έναν διάσημο γιατρό στην Αγγλία. Όταν ενηλικιώθηκε έκανε οικογένεια και πραγματοποίησε το όνειρό του δουλεύοντας ως χειρουργός στο πλοίο "Χελιδόνι", το οποίο του προσέφερε την πρώτη του επαφή με τη θάλασσα. Έπειτα όμως από αποτυχίες του ταξιδιού ο Γκιούλιβερ αποχωρεί, αλλά επανέρχεται στο πλοίο "Αντιγόνη", το οποίο θα πλεύσει στις Νότιες θάλασσες. Έτσι λοιπόν το ταξίδι ξεκινά ομαλά μέχρι να φτάσουν στην θάλασσα της Νότιας Ινδίας, όπου μία τρομερή καταιγίδα τους καταστρέφει το πλοίο και καθώς βρίσκονται στο έλεος των κυμάτων ο Γκιούλιβερ καταλήγει σε μια άγνωστη ακτή λιπόθυμος.

Όταν ξύπνησε βρήκε τον εαυτό του δεμένο με σχοινιά και έναν άνθρωπο με ύψος 15 εκατοστά να κάθεται στους ώμους του με άλλους πολλούς να τον έχουν περικυκλώσει. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν οι Λιλιπούτσιοι, οι οποίοι παρουσιάζονται ως μια "μικρογραφία" του δικού μας κόσμου. Αυτοί οι άνθρωποι υποτάσσονταν στον βασιλιά τους και στην υπόλοιπη απαρτιζόμενη από υπουργούς εξουσία. Τα όντα αυτά είχαν λογική και αναπτυγμένες τις επιστήμες των μαθηματικών και της μηχανικής. Οι Λιλιπούτσιοι φέρθηκαν με ευγένεια στον Γκιούλιβερ και αφού του προσέφεραν φαγητό, τον φιλοξένησαν, και ο ίδιος φρόντισε να μάθει τη γλώσσα τους και να ζει όσο το δυνατόν πιο αρμονικά γίνεται μαζί τους.

Οι ντόπιοι αρχίζουν να νιώθουν οικεία με τον Γκιούλιβερ και παίρνουν το θάρρος να του ζητήσουν να καταστρέψει το στόλο του λαού που ζει απέναντί τους. Ο Γκιούλιβερ δέχεται και μετά την επίτευξη της αποστολής στήνεται ένα μεγάλο πανηγύρι. Κατά τη διάρκεια της γιορτής το παλάτι καίγεται και ο Γκιούλιβερ έχοντας πει πολύ και μη μπορώντας να σκεφτεί

καθάρα σβήνει τη φωτιά με έναν απρεπή τρόπο, σώζοντας όμως την περιουσία και την οικογένεια του βασιλιά. Οι υπουργοί του βασιλιά διατάζουν να τον τυφλώσουν και να τον αφήσουν να πεθάνει από την πείνα. Ο βασιλιάς που τον είχε συμπαθήσει τον προειδοποιεί και καταφέρνει να βρει άσυλο στη χώρα που ζούσε ο άλλος ομοίου μεγέθους λαός.

Από εκείνη τη χώρα φτιάχνει μια σχεδία η οποία τον οδηγεί στο πλοίο "Adechour", το οποίο πέφτει σε μια καταιγίδα και ναυαγεί σε ένα νησί όπου τον αφήνουν από την βιασύνη τους να φύγουν. Ο Γκιούλιβερ αρχίζει να περιπλανιέται και συναντά κάποιους γίγαντες οι οποίοι θέριζαν ένα χωράφι. Οι γίγαντες αυτοί τον πιάνουν και τον παραδίδουν στο αφεντικό τους, έναν γαιοκτήμονα, ο οποίος ενδιαφέρεται να τον κρατήσει για κερδοσκοπικούς σκοπούς. Η κόρη του γαιοκτήμονα όμως δένεται αρκετά συναισθηματικά με τον Γκιούλιβερ κάτι που αναγκάζει τον βασιλιά να προσφέρει και μια θέση στην αυλή του για την νεαρή κόρη, η οποία ήθελε να τον φροντίζει. Ο βασιλιάς ενδιαφέρεται για την κοινωνία στην οποία ζούσε ο Γκιούλιβερ και πολύ συχνά συζητά μαζί του ζητώντας του πληροφορίες για τη χώρα του και την οργάνωση που είχε το κράτος. Στον Γκιούλιβερ προσφέρεται ως κατάλυμα ένα κουκλόσπιτο κάνοντάς τον να νιώθει εντελώς περιορισμένος. Έτσι λοιπόν άρχισε να ασφυκτιά και να νιώθει σαν ένα κατοικίδιο. Αποφασίζει λοιπόν πως είναι ώρα να φύγει και να προσπαθήσει να γυρίσει στην οικογένειά του.

Η τύχη όμως τον πρόλαβε και ένα αναπάντεχο γεγονός τον έριξε στη θάλασσα ως ναυαγό από όπου και περιμαζεύτηκε από τους κατοίκους μιας ιπτάμενης νήσου. Οι κάτοικοι της νήσου αυτής ήταν άνθρωποι του πνεύματος και των επιστημών οι οποίοι είχαν εγκαταλείψει το έδαφος, διότι δεν άντεχαν το γεγονός ότι υπερείχαν νοητικά από τους άλλους ανθρώπους. Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι ζούσαν, μελετώντας και σκεπτόμενοι βαθυστόχαστα ερωτήματα, τα οποία είχαν την καλυτέρευση της ζωής μας και την κατανόηση της ανθρώπινης φύσης. Οι άνθρωποι αυτοί ζούσαν στον αέρα μακριά από τα δεινά του εδάφους σε μια ουτοπία γνώσης την οποία προσπαθούσαν να εξελίξουν αλλά όχι και να επεκτείνουν. Ο ήρωας μας λοιπόν προσπαθεί να αφομοιωθεί από την κοινωνία παρατηρώντας την καθημερινότητά τους, η οποία περιγράφεται από πολλά περίεργα πράγματα, και μαθαίνοντας τη γλώσσα τους. Η κάθε μέρα που πέρναγε στο νησί ήταν ένας ακόμη λόγος που τον ωθούσε στην φυγή, λόγο του ότι δεν μπορούσε να αντέξει την απάθεια και την υπεροψία που έδειχναν όλοι αυτοί οι διανοούμενοι καθώς και τον κωμικό τους σχολαστικισμό. Έτσι λοιπόν αποφασίζει να φύγει και πάλι, αλλά για ακόμη μια φορά τα σχέδιά του κυριολεκτικά ναυαγούν.

Αυτή τη φορά τα κύματα τον βγάζουν στο νησί των Χουίμνς και των Γιαχού, δυο άκρως αντιθέτων ειδών τα οποία συμβιώνουν οριακά λόγω

του μίσους που υπήρχε μεταξύ τους. Ο Γκιούλιβερ λοιπόν βρίσκει άσυλο στους Χουίμνς ένα χωριό απαρτιζόμενο από μερικά νοήμονα άλογα τα οποία ζούσαν όπως ακριβώς ο άνθρωπος, οργανωμένοι στη ζωή και στις κοινωνικές βαθμίδες όπως εμείς. Με τη μόνη διαφορά, ότι δέχονταν τον θάνατο ακόμη και ενός αγαπημένου και κοντινού προσώπου με απόλυτη φυσικότητα χωρίς το γεγονός αυτό να τους διαταράξει την καθημερινότητά τους, φροντίζοντας, έτσι ώστε να μην σπαταλήσουν χρόνο θρηνώντας. Η τέχνη της αρχιτεκτονικής ήταν ιδιαίτερα αναπτυγμένη παρ' όλη την απλότητα των υλικών. Το ιδιαίτερο στοιχείο το οποίο εντυπωσίασε τον ταξιδευτή μας ήταν η γλώσσα, η οποία είχε αναπτυχθεί μεταξύ των ατόμων αυτών την οποία και έμαθε. Από την άλλη όμως μεριά έχουμε τους Γιαχού μια σχεδόν άναρχη ομάδα ανθρώπων οι οποίοι βρίσκονται σε πρωτόγονη κατάσταση, τρέφονται με ώμο κρέας και οδηγούνται από ένα ανώτατο αρσενικό και ένα δεύτερο το οποίο γλύφει την πατούσα του πρώτου, με αντάλλαγμα ένα κομμάτι κρέας γαϊδάρου, Τέλος οι πρωτόγονοι αυτοί άνθρωποι φοβούνται τους Χουίμνς και ζώντας στη δειλία και τη λάσπη καταφέρνουν να διαιωνίζουν το είδος τους.

Κλείνοντας θα ήθελα να πω: **τα πάντα είναι σχετικά.** Έτσι και με αυτό το βιβλίο η κάθε περιπέτεια είναι σχετική κρύβοντας ένα βαθύτερο και ουσιαστικότερο νόημα το οποίο αναγκάστηκε να πάρει αυτή τη μορφή λόγω των συνθηκών της εποχής. Θέλω να πω δηλαδή πως κάθε διαφορετική περιπλάνηση κρύβει αλήθειες για την εποχή μας. Αναλύοντας δηλαδή εις αλληγορία, οι Λιλιπούτειοι μας δείχνουν τη μοχθηρία του ανθρώπου πάρα το μικρό τους μεγέθος και εν αντιθέσει την καλοψυχία που μπορεί να επιδείξει ένα αντιθέτου μεγέθους άτομο. Τέλος η ιστορία της ιπτάμενης νήσου μας δείχνει με έναν κωμικό τρόπο την υπεροψία και την εκτός πραγματικότητας αντίληψη που έχουν οι διανοούμενοι της εποχής, κάτι που τους κάνει να ίπτανται όπως και το νησί τους, κάτι που μπορεί να αποβεί μοιραίο για όσους είναι "κάτω" από το νησί. Και τέλος οι Χουίμνς και οι Γιαχού, με καθαρή σάτιρα και ειρωνεία που δείχνει το πόσο υπερόπτης είναι ο άνθρωπος και το πόσο πολύ νομίζει πως υπερέχει έναντι των πάντων αγνοώντας πως είναι το νεότερο είδος στον πλανήτη και πως τα χρόνια φέρνουν τη σοφία. Έτσι λοιπόν ο συγγραφέας, μας το δείχνει ανακαλώντας τον άνθρωπο στην μορφή που είχε πριν αρκετά χρόνια και την ίδια ακέραιη μορφή που είχαν και έχουν τα κατώτερα όπως νομίζουμε σοφά -άλογα. Τελευταία μας δείχνει το πόσο αναπόσπαστα είναι αυτά τα πρωτόγονα ένστικτα και το πόσο αυτά χαρακτηρίζουν ακόμη και την σύγχρονη κοινωνία με κύρια γνωρίσματα την άτακτη αναρχία, την ψυχολογία του όχλου και τέλος το χαρακτηριστικό "γλύψιμο".